

ABDÜLVEHHÂB EŞ-ŞA'RÂNÎ

SÛFÎ GELENEĞİNDE
DOSTLUK VE AHLÂK

el-Envâr fî Âdâbi's-Sohbe inde'l-Ahyâr

TASAVVUF KLASİKLERİ

NI
NEFES
klasikler

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ.....	13
BİRİNCİ BÖLÜM	15
DOSTLUĞUN ÖNEMİ	15
DOSTLUĞUN ÖNEMİNE DAİR RİVAYETLER.....	18
DOSTLUĞUN ÖNEMİNE DAİR HİKMETLİ SÖZLER.....	25
İKİNCİ BÖLÜM	31
SÜFİLERİN DOSTLUĞU	31
Dostunun kusurlarını görmez.....	31
Dostunun hakkında kötü düşünmez	32
Dostuna karşı iyi temenniler içerisinde olur	33
Dostunun geçmiş hata ve kusurlarını karıştırmaz.....	33
Dostunu hata ve günahlarından dolayı ayıplamaz	34
Dostunu hor görmez	35
Dostunun ayıbını kendi ayıbı olarak görür	35
Kendini dostundan daha aşağıda görür	36
Dostunu kendine tercih eder.....	37
Dostunun yardımına koşar	37
Dostuna hürmet eder, ona saygı duyar	37
Dostundan övgüyle söz eder	38
Dostuna ikramlarda bulunur	39
Dostuna mecliste yer açar	39
Dostuna ismiyle hitap etmez.....	39
Dostundan gördüğü iyiliği dile getirir	40

Dostunu her fırsatta ziyaret eder.....	40
Dostuyla karşılaştığında elini sıkar.....	41
Dostuna hediye verir.....	42
Dostu haksızlığa uğradığı zaman onu sakinleştirir.....	42
Dostuna evliliğinde yardımcı olur.....	43
Dostu hasta olduğunda onu ziyaret eder.....	44
Dostu ölüm döşeğinde ise ona vasiyette bulunmasını hatırlatır.....	45
Gerektiğinde dostunun yanında geceler.....	45
Dostunun sözüne güvenir.....	45
Dostunu tekfir etmez.....	46
Dostu bir kötülük işlediğinde onun şahsına karşı öfke duymaz.....	46
Yaşanan bir tatsızlıktan sonra dostuna daha samimi yaklaşır.....	47
Dostunun ihtiyaçlarına öncelik tanır.....	48
Dostuna bir haksızlık etmişse bundan pişmanlık duyarak özür diler.....	48
Dostunun özrünü kabul eder.....	48
Dostunun iyi halinden mutluluk duyar.....	50
Dostu yolculuğa çıkarken onu uğurlar.....	51
Dostu yolculuktan dönünce onu ziyarete gider.....	51
Dostunun düşüncesine önem verir.....	51
Dostunun ailesini önemser.....	52
Sahip olduğu şeyleri dostuyla paylaşır.....	52
Dostuna karşı duyguları aniden değişmez.....	52
Dostunun sır küpüdür.....	53
Dostu hakkında söylenenlere kulak asmaz.....	53
Dostunun şeref ve haysiyetini korur.....	54
Onu sabah namazına kaldırır.....	54
Dostuna karşı özü sözü birdir.....	55
Dostundan rahatsızlık duyuyorsa sorumluluğu kendisinde arar.....	56
Dostunun nasihatini kabul eder.....	56
Cennete dahi dostuyla birlikte girmek ister.....	57
Dostu sıkıntıda iken yemeden içmeden kesilir.....	57
Dostunu Allah'ın çizdiği sınırlara saygıya davet eder.....	57

Dostuna mânevî makamını gizlemesini söyler.....	58
Haksız yere dostuna düşmanlık eden kimseye dostça yaklaşmaz....	59
Dostu geldiği vakit ayağa kalkar	59
Dostuna asla yalan söylemez	60
Dostunu duasında unutmaz.....	60
Dostuna karşı kin ve düşmanlık beslemez	60
Dostu konuşurken onu saygıyla dinler	60
Dostunu imtihan etmeye kalkışmaz	61
Dostunu her zaman saygıyla karşılamaya hazır olur	61
Dostu kötü bir şey yaptığında tövbe etmiş olabileceğini düşünür..	61
Dostu ihanet içerisinde olsa da aradaki sevgiyi muhafaza eder	62
Dostu ile araları açıldığında yaptığı iyilikleri başına kakmaz	62
Dostu ile tartışmaz.....	63
Dostuna küsmez	64
Dostunu cezalandırmaz	64
Dostunun çocuklarını önemser	64
Dostu bidat işlerse buna rıza göstermez	64
Dostunun eşiyile evlenmez.....	65

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM	67
SÛFÎLERİN AHLÂKI	67
Onlar önce Allah'a sığınurlar.....	67
Kalp ve âzâlarını birlikte kullanırlar	67
Yaptıkları ibadetlerle beklenti içerisinde olmazlar.....	68
Gece gündüz zâhirî ve bâtinî uzuvlarını kontrol ederler	69
İç âlemlerini kontrol ederler	69
Olur olmaz vaatlerde bulunmazlar.....	70
Şeyhlerinden sorulduğu vakit, “Onun hizmetinde bulunmuştum.” derler	70
Arkadaşlarından söz ederken uygun ifadeleri seçerler	71
Büyükler yok olup gitti demezler	71
Haset edenlerin varlığından rahatsız olmazlar	71
Günahlarından söz ederken lâ havle ve lâ kuvvete illâ billah demezler	72

Allah'la (c.c.) ünsiyet kuruyoruz demezler	72
Allah'ı istiyoruz demezler	73
Şerrinden O'na (c.c.) sığınırar	73
Yazdıkları mektuplarda mübalağaya kaçmazlar	73
Çokça istiğfarda bulunurlar	73
Çokça şükrederler	74
Mânevî kazançlarına güvenmezler	74
İşledikleri sâlih amelleri kendilerinden bilmezler	74
Güçlü ve yeterli görünmezler	75
Allah'tan bir şey isterken takdiri O'na (c.c.) bırakırlar	75
Nimete kapılıp nimeti vereni unutmazlar	76
Yalnızlığı severler	76
Merhametlidirler	77
Müslümanlar için dua ederler	78
İnsanlara dert yanmazlar	79
Bolca şükrederler	79
Makamlarını gizlemeye aşırı özen gösterirler	80
Dünyaya dair plan kurmazlar	80
Tercihle bulunmaktan kaçınırlar	81
Aza kanaat ederler	82
Bilinçsizce sahiplenmezler	82
Geri çevirmezler	82
İhtiyatlı davranırlar	83
Yemek yeme âdâbına riayet ederler	83
Davet edildikleri vakit icabet ederler	83
Yalnız başlarına sofraya oturmazlar	83
İhtiyaç giderme âdâbına riayet ederler	84
Kısa giyinirler	84
Yeni bir elbise giydikleri vakit dua ederler	85
Zanaat erbabına hürmet gösterirler	85
Ulemâya saygı gösterirler	85
Şeyhlik makamına geçmede aceleci davranmazlar	86
Zâhidâne bir yaşamı tercih ederler	86

Sahip olma hissinden uzak yaşarlar.....	87
Kötü ilim ehlinden uzak dururlar	87
İslâm'a uymayan bir şey gördükleri vakit çok üzürlürler.....	88
İdareciler hakkında ileri geri konuşmazlar	89
Yardım beklentisi içerisinde olmazlar.....	89
Zalime beddua etmezler	89
Camilere karşı son derece saygılıdırlar	90
Peygamberimiz'e karşı son derece saygılıdırlar	90
Sevgileri iman ve kardeşlik üzerine kuruludur	90
Ekmeğini yedikleri, tuzunu tattıkları kişiye karşı sevgi duyarlar	91
Hırsızları, hainleri yanlarında barındırmazlar	92
Fakih birini ehl-i tarik görünen fakihe tercih ederler	92
Ziyaret âdâbına riayet ederler	92
Nimete saygılıdırlar.....	93
Yemekten sonra dua ederler.....	94
Yemekten sonra hemen kalkmazlar	94
Sofraya yalnız oturmazlar	94
Ana babaya saygıda kusur etmezler	94
Eşlerine karşı sevgi duyarlar	95
Yoksul kimseyi hakir görmezler	96
Bir günahı işlemeye ısrarla devam etmezler.....	96
Suizan ve gıybet hususunda hassastırlar.....	96
Borçlanacakları vakit dua ederler	97
Ehlibeyt'e karşı sevgi beslerler	97
Ehlibeyt'i ziyaret etmeyi ihmal etmezler.....	97
Zâhir olan birtakım hallerine meyletmezler.....	98
Arkadaşlarını kâmil, kendilerini eksik görürler.....	99
Allah'ın rahmetine güvenirler	99
Sahâbe sevgisinde ölçülüdürler.....	99
Başkalarının yararını düşünürler	100
Yiyip içtiklerine son derece dikkat ederler.....	100
Mürid edinmede aceleci değildirler.....	100
Hayır üzere olsalar bile nefislerini sorgularlar.....	101

Sûfi suretine bürünmekten hoşlanmazlar	102
Sadece Allah'tan (c.c.) isterler.....	102
Âyetleri ve hadisleri okurken son derece hassastırlar	103
Ezana saygılıdırlar.....	103
Otururken edebe riayet ederler.....	104
Uyumadan önce Allah'ı (c.c.) anarlar.....	104
Abdestsiz olarak uyumazlar	105
Kalplerini kötülükten arındırmak için çalışırlar	106
Gecenin bir kısmını ibadetle geçirirler.....	108
Her durumda Allah'a (c.c.) hamdederler.....	109
Hastalanmayı kötü bir şey olarak görmezler	109
İlâhî huzura dururken temizliğe son derece dikkat ederler	110
Kendileriyle istişâre edildiği vakit doğru olanı tavsiye ederler.....	110
İşledikleri hatalar nedeniyle daha fazla pişmanlık duyarlar.....	111
Veli olmak için çabalamazlar	112
Kendilerini başkalarından daha fazla günahkâr görürler.....	114
Hayır öğütlerken niyetlerini kontrol ederler.....	114
İdarecilerden gelen malları kabul etmezler.....	114
Birinin yanında yiyip içtiklerinde dua ederler.....	115
Sâlih bir amel işleyecekleri vakit dua ederler	115
ZİKRE DAİR	115

ÖNSÖZ

Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamdolsun. Efendimiz Hz. Muhammed'e, diğer peygamberlere, yakınlarına ve dostlarına salât ve selam olsun.

Bu kitabı yazmamızın asıl nedeni, insanlar üzerinde gözlemlediğimiz tembelliktir.¹

1 Burada tembellikle kastedilen şey, öğrenilen ilimle amel edilmemesidir. İmam Şa'rânî; Gazzâlî ve İzzeddin b. Abdüsselâm'ın "Ömrümüzü tembellikle geçirdik." dediklerini nakleder. Bu sözü, Hüccetü'l-İslâm İmam Gazzâlî Şeyh Ebû Muhammed el-Bâziğânî'ye ve Şeyhülislâm İzzeddin b. Abdüsselâm Şeyh Ebû'l-Hasen eş-Şâzeli'ye tâbi olup tasavvufun tadına vardıklarında söylemişlerdir. Yoksa her iki zat da ilimleriyle bu ümmete ışık tutmuşlardır.

Yine Şa'rânî, İmam Gazzâlî'nin "Fukahânın ilminin bir hicaptan ibaret olduğunu gördük. Keşke ömrümüzü bununla heba etmeseydik." dediğini nakleder. Gazzâlî'nin bu sözü üzerine ariflerden biri, "Niye hicap olsun ki? Bu ilimleri tahsil ettikten sonra kâinattaki mevcudata baksan aksine gözlerinden hicabın kalktığını, mevcudatın Allah'ın varlığına birer delil teşkil ettiğini görürsün." demiştir. İmam Gazzâlî bu nasihat doğrultusunda ilim tahsil etmiş ve ilimlerin, insanı Allah'a (c.c.) ulaştırdığını görmüştür. Bunun neticesinde düşünceleri değişmiş ve ilim tahsili hakkında şöyle demiştir: "İlim, insanın gözünden hicabı kaldıran bir nurdur. İlim ancak öğrenirken ve öğretirken ihlâslı ve samimi olmayan kişilere hicap olabilir."

Şa'rânî, Şeyh Çânim el-Makdisî'nin, tüm müridlerini önce nahiv ilmi yolundan geçirerek Allah'ın huzuruna vardırıldığını naklederken tam da bu noktaya vurgu yapmaktadır.

İmam Şa'rânî, sözünü ettiği bu tembelliği bizzat kendisi gözlemlemiştir. Yaşamış olduğu asır ve özellikle *Latâifü'l-minen* ve *Tenbihü'l-ğâfilîn* gibi eserleri incelendiğinde bu durum açıkça anlaşılmaktadır. Şa'rânî bu iki kitabında yaşamış olduğu zamanın çalkantılı halinden söz eder.

Kitap üç bölümden oluşmaktadır.

Allah'tan (c.c.) bu çalışmayı herkes için yararlı kılmasını dilerim.

BİRİNCİ BÖLÜM

DOSTLUĞUN ÖNEMİ

Allah (c.c.) için dostluk kurmak, İslâm'ın temel prensiplerinden biri olup beraberinde pek çok hayırlar getirir. İslâm âlimleri her zaman Allah için dostluk kurmaya teşvik etmişlerdir. İnsanlara yakın olup dostluklar kurmanın türlü sıkıntıları beraberinde getireceği, birtakım hak ve hukuklar doğuracağı ve tâatle iştigalden alıkoynacağı düşüncesiyle uzletin daha emin bir yol olduğunu söyleyenler de olmuştur. Ancak bu durum, henüz seyr ü sülûkunu tamamlamamış mürid için geçerlidir. Bir kimse sülûkunu tamamlayıp kemâle erdikten sonra halkla beraberken hâlîkı müşahede edebiliyorsa bu kimse için insanların arasına karışmak daha hayırlıdır. Hatta bazılarının söylediği gibi insanların arasına karışmak, bu kişi için yerine getirilmesi gereken bir sorumluluk halini alır.² Ne

2 Şa'rânî'nin (r.a.) açıkladığı gibi uzlet, seyr ü sülûkun başlarında arzu edilen bir durum, sonlarında ise ibadetle daha fazla meşgul olmak için insanın yegâne huzur bulduğu bir hâlettir. Henüz terbiye ve tezkiye gibi seyr ü sülûkun ilk evrelerinde olan mürid için uzlet hali, bazı kimselerin düşündüğü gibi tam bir uzlet değildir. Aksine müridin sülûkuna yön veren, mürşidin gözetimi altında sürdürülen bir uzlettir. Mürid, sâlihlerin makamına ancak tarikin rükünlerinden biri olan ilim tahsili ve nefis tezkiyesiyle erişebilir. Bu ise ilim ve amel ehli sadıklarla birlikte olmakla, onlar gibi yaşamakla mümkün olur. Bir müridin insanlardan uzaklaşması ona yarardan çok, zarar getirir. İnsanlardan uzak yaşayan biri nasıl ilim öğrenebilir, kitap ve sünnetle nasıl amel eder, nasıl salâh üzere yaşar? Dostluğa dayanan ilişkiler kurmanın, tarikin rükünlerinden biri olduğu ve marifet ehline tâbi olmanın vâcip olduğu unutulmamalıdır. Sâvî, *Cevhere*'nin müellifi Lekânî'nin

Mâlik, diğer ulemâ...

Ebü'l-Kâsım ümmetin imamlarıdır

Vâciptir onlardan birine tâbi olmak

Bu hükmü beyan eder açıkça ulemâ

beyitlerini açıklarken şöyle der: "... Aynı şekilde Cüneyd'in izinden gitmek, ne usûlde ne de fûrûda kuru bir taklit olmayıp sünnete uygun olarak nasıl amel edileceğini öğrenmeye dair bir tâbiyyettir." (*Şerhu's-Sâvi 'alâ Cevheretü't-tevhid*, s. 343) Tasavvuf ehli uzlet dediğinde bunu bütünüyle insanlardan uzaklaşmak olarak anlayan kişi, Allah'ın (c.c.) "*Hayır, o Kur'an, kendilerine ilim verilenlerin sinelerinde yer eden apaçık âyetlerdir.*" sözünü anlamamıştır.

Diğer yandan uzlet, zaman zaman arzu edilen bir durumdur. Peygamber Efendimiz'in (s.a.v.) Hira mağarasına giderek halvet ve uzlete çekilmesi konusunda Saîd Ramazân el-Bûtî şöyle der: "Bî'setten önce Resûlullah'a (s.a.v.) sevdiren bu halveti yaşamak, başta İslâm davetçileri olmak üzere Müslümanlar için son derece önemlidir. Bu olay; Müslüman ne kadar güzel ahlâklı olursa olsun, ne tür ibadetler yaparsa yapsın, tüm bunlara kendini hesaba çekeceği, Allah'ı (c.c.) murâkabe edeceği, kâinat ve kâinattaki Allah'ın (c.c.) azametini dair deliller üzerinde düşünebileceği uzlet ve halvet saatlerini eklemedikçe bu kimsenin Müslümanlığının tamam olmayacağını açıkça ortaya koymaktadır. İslâm'ı doğru yaşamak isteyen sıradan bir Müslüman hakkında durum bu ise kendini Allah'a (c.c.) davete adayacak, insanları hak yola sevk edecek bir mürşidin durumu nice dir?" (*Fıkhu's-siyre*, s. 92)

Seyr ü sülûka yeni başlayan müride gelince onun şöhret olması, ilim ehli olduğuna iddia eden bazı cahillerin de teşvikiyle başına geleceklere düşünmeden adını duyurmaya çalışması kendisi için son derece tehlikelidir. İbn-i Abbâd er-Rundî (792 h.) şöyle der: "Mürîd için şöhret olmasından, adının duyulmaya başlanmasından daha sakıncalı bir şey yoktur. Zira bu terk etmekle emrolunduğu hazların en büyüğüdür." (*Gaysü'l-mevâhib*, s. 76)

Mürîd belli bir olgunluğa erişmişse şöhret olmaya çalışmak yerine taşıdığı emaneti ehline ulaştırmaya, yüklediği mesajın şerefine uygun biçimde davranmaya çalışmalıdır. "*Allah'a çağırın, iyi iş yapan ve 'Ben Müslümanlardanım.'* diyen birinden daha güzel sözlü kim olabilir?" (Fussilet, 33)

Netice itibariyle insanlarla ilişki içerisinde olmak her halde iyidir. Ama bu ilişkinin nasıl olacağı kişiden kişiye değişir. Şöyle ki İslâm'ı layıkıyla yaşamakta güçlük çeken kişi sâlihlerle, ilim ehli, ahlâk sahibi kişilerle birlikte olmalıdır. Kâmil biri, farklı farklı topluluklarla oturup kalkarak onlara Allah'ın (c.c.) dinini anlatmalı, Hz. Peygamber'in (s.a.v.) ahlâkını sevdirmelidir. Ariflere gelince bu kimseler müellifin ileride tekrar değineceği üzere ahir ömürlerinde uzlete meyleder, mevâlâlarıyla baş başa kalmak isterler.

var ki arifler ömürlerinin son demlerinde, tıpkı ilk evresinde olduğu gibi, yalnız kalmayı yeğler. İnsanlara ayıracak fazla bir zamanları olmaz. Nitekim Nasr sûresi indiği zaman³ Allah Resûlü (s.a.v.) de uzlete çekilmişti.

Netice itibariyle mutlak manada uzletin ya da mutlak manada insanların arasına karışmanın daha faziletli olduğunu iddia etmek doğru değildir.⁴

3 Bu sûre ile Peygamber Efendimiz'e (s.a.v.) öleceği haber verilmişti. İmam Buhârî (r.a.) *Sahih*'inde İbn-i Abbâs'tan (r.a.) şöyle rivayette bulunur: Ömer (r.a.), Bedir Harbi'ne iştirak etmiş yaşlı sahâbilerle beraber beni de istişâre meclisine dahil etti. Sahâbilerden biri buna içerledi ve Hz. Ömer'e "Bu neden bizimle beraber oluyor? Oysa bizim onun yaşıtı çocuklarımız var." dedi. Hz. Ömer, Allah Resûlü'ne (s.a.v.) yakınlığını ya da ilmini ve zekâsını kastederek "Bildiginiz bir sebepten dolayı." diye cevap verdi. Derken bir gün beni çağırırdı ve büyük sahâbilerin meclisine aldı. Sanırım beni büyüklerin meclisine çağırarak ne kadar doğru yaptığını onlara göstermek istiyordu. Sahâbilere "Allah'ın yardımı ve fetih geldiğinde..." diye başlayan Nasr sûresi hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu. Bir kısmı "Yardım görüp fetih gerçekleşince Allah'a hamd ve istiğfar etmekle." dedi. Kimi de hiçbir yorum yapmadı. Hz. Ömer bu defa bana hitaben "Ey İbn-i Abbas! Sen de böyle mi diyorsun?" dedi. Ben "Hayır." dedim. "Peki, ne diyorsun?" diye sordu. Ben de "Bu sûre, Hz. Peygamber'in ecelinin kendisine bildirildiğini ifade etmektedir. 'Allah'ın yardımı ve fetih sana gelince ki, bu senin ecelinin geldiğinin alametidir, Rabbini hamd ile tespih et, bağışlanma dile. Çünkü o tövbeleri kabul edendir.' buyuruluyor." dedim. Bunun üzerine Hz. Ömer "Ben de bu sûreden senin dediğinden başkasını anlamıyorum." dedi. Dolayısıyla sûrede yapılması emredilen tespih ve istiğfar, ahirete yönelik çalışıldığının en belirgin göstergelerindedir. Nitekim İkrime (r.a.), İbn-i Abbâs'tan (r.a.), "*Allah Resûlü (s.a.v.), ahirete dönük çabaların en önemlisine başlamıştı.*" şeklinde bir hadis aktarır. Bu hadisi Buhârî ve Taberânî rivayet etmiştir.

4 Allah (c.c.) şöyle buyurur: "*Doğrusu ortaklıkların çoğu, birbirlerinin haklarına tecavüz ederler. Yalnız iman edip de iyi işler yapanlar müstesna.*" (Sad, 24) Uzlet ve birliktelik hakkında şöyle denilmiştir:

Yalnızlık kötü arkadaştan,

İyi arkadaş yalnızlıktan yeğdir.

Ebü'l-leys es-Semerkandî bu hususta şöyle der: "Bazıları insanların arasına karışmaz, uzleti tercih eder, selametini uzlette olduğunu söyler. Biz

Diğer bir husus ise aşağı seviyede olan birinin daha üstün konumdaki biriyle kurduğu ilişki aslında dostluk diye isimlendirilemez. Bu bir eğitim ve terbiye işidir, bir hizmettir. Dost denilince aynı seviyedeki insanlar akla gelir. Dolayısıyla mürid ile şeyh arasında, sahâbî ile peygamber arasında dostluktan söz edilmesi mecazdır.⁵

DOSTLUĞUN ÖNEMİNE DAİR RİVAYETLER

Yapılacak olan bir işin doğruluğuna dair delilleri bilmek, bu işe karşı duyulan isteği daha da arttırır. Bu nedenle Allah için sevmenin önemine dair bazı rivayetleri burada zikredeceğiz.⁶

ise ‘Bir kimsenin uzlette kalması, dinî yaşamı için daha hayırlı ise uzletle seçsin. Yok, eğer yalnız kaldığında birtakım vesveselerle uğraşıp duracaksa sorumlu davranması ve saygılı olması koşuluyla onların arasına karışması, kendisi için daha hayırlıdır.’ deriz.” (*Bustânü’l-ârifin*, s. 22-23)

- 5 İmam Kuşeyrî (r.a.) risalesinde şöyle der: “Üç çeşit dostluk vardır: Kendinden üstün olan kimseyle kurduğün dostluk; aslında bu bir çeşit hizmettir. Kendinden daha aşağı seviyede olan kimseyle kurduğün dostluk; o kimseye karşı şefkatli ve merhametli olmanı gerektirirken onun da sana karşı saygılı ve uyumlu olmasını gerektirir. Akranlarıyla aranda kurduğün dostluğun temelinde ise âlicenaplık ve diğergâmlık yatar.” ve bu açıklamasını destekler mahiyette sözlerini şöyle sürdürür: “Bir arkadaşımız Mansûr b. Halef el-Mağribî’ye, Ebû Osmân el-Mağribî ile kaç yıl dost olduklarını sorduğunda, kızgın bir şekilde göz ucuyla bakarak, ‘Ona dostluk etmedim, bir süre hizmetinde bulundum.’ diye cevap verdi.” İlim talebesi “Ben falan âlimin hizmetçisiyim.” dediği vakit, bu sözleriyle üstadının seviyesinin üstünlüğünü kabullenmiş ve onunla birlikte olduğunu ima etmiş olur. Elbette bunun için yalnızca büyüklerle birlikte oturup kalkmak yeterli değildir. Onların ilminden istifade etmiş olmak gerekir. İbn Atâullah el-İskenderî (r.a.) şöyle der: “Büyüklerle her oturup kalkan kişi bu birliktelikten istifade etmiş sayılmaz. Onun için şeyhlerin dostluğunu kurtuluşunuzun güvencesi olarak görmeyin. Nitekim bazı cahiller, ‘Efendim falan zatın yanında bulundum, efendim falan zatı gördüm.’ der ve birtakım yalan yanlış iddialarda bulunur. Oysa şeyhlerinin yanında bulunmaları, onların takvâsını arttırmalıydı.” (*Tâcü’l-ârûs*, 45)

- 6 Bu deliller arasında Kur’ân-ı Kerim’den şu âyetler zikredilebilir:

“Başka bir gölgenin bulunmadığı kıyamet gününde Allah yedi insanı arşının gölgesinde barındıracaktır: Adil devlet başkanı, Rabbine kulluk ederek temiz bir hayat içinde serpilip büyüyen genç, kalbi mescitlere bağlı Müslüman, birbirlerini Allah için sevip buluşmaları da ayrılmaları da Allah için olan iki insan, güzel ve mevki sahibi bir kadının beraber olma isteğine ‘Ben Allah’tan korkarım.’ diye yaklaşmayan yiğit, sağ elinin verdiği sol elinin bilemeyeceği kadar gizli sadaka veren kimse ve tenhada Allah’ı anıp göz yaş döken kişi.”⁷

“Nefsım yed-i kudretinde olan zata yemin ederim ki iman etmedikçe cennete giremezsiniz, birbirinizi sevmedikçe de iman etmiş olmazsınız! Yaptığınız takdirde birbirinizi seveceğiniz şeyi haber vereyim mi? Aranızda selamı yaygınlaştırın!”⁸

“Bir adam, başka bir köydeki din kardeşini ziyaret etmek için yola çıktı. Allah, adamı gözetlemesi için geçeceği yol

“Ey iman edenler! Allah’tan korkun ve doğrularla beraber olun.” (Töve, 119).

“Rablerinin rızasını dileyerek sabah akşam O’na dua edenlerle birlikte sebat et.” (Kehf, 28)

“O gün, Allah’a karşı gelmekten sakınanlar dışında, dost olanlar bile birbirlerine düşman kesilirler.” (Zuhruf, 68)

Allah (c.c.), Mûsâ’nın (a.s.) diliyle Hızır (a.s.) hakkında şöyle buyurur: *“Sana öğretilen şeylerden doğruyu bulmama yarayacak bir bilgiyi öğretmen için sana tâbi olayım mı?”* (Kehf, 66)

7 Buhârî, *Sahîhu’l-Buhârî*, 1423; Müslim, *Sahîhu’l-Müslim*, 1031.

8 *Sahîhu’l-Müslim*, 54.

Hadiste insanlar arasına karışmaya, kaynaşmaya teşvik vardır. Müslümanların şiarı olan selam, bu kaynaşmanın öncelikli sebeplerinden biridir.

Hadisi yorumlarken İmam Nevevî (r.a.) şöyle der: “Hadisten, Müslümanlar arasında ikili ilişkilerde bağları bütünüyle koparmamanın, ayrı düşmemenin, Allah’ın selamına nefsanî duyguları karıştırmamanın ve selamlaşmanın sadece arkadaşlar ve dostlar arasında olmamasının gerekliliği anlaşılmaktadır.”

üzerinde bir meleği görevlendirdi. Adam meleğin yanına gelince melek:

- Nereye gidiyorsun? diye sordu.

Adam:

- Şu ileriki köyde bir din kardeşim var, onu ziyarete gidiyorum.

Melek:

- O adamdan elde etmek istediğin bir menfaatin mi var?

Adam:

- Yok hayır, ben onu sırf Allah rızası için severim, onun için ziyaretine gidiyorum.

Bunun üzerine melek, ‘Sen onu nasıl seviyorsan Allah da seni öylece seviyor. Ben, bu müjdeyi vermek için Allah’ın sana gönderdiği elçisiyim.’ dedi.”⁹

İbn-i Asâkir ve diğerleri şöyle rivayet eder: “Başka bir gölgenin bulunmadığı kıyamet gününde Allah şu yedi insanı arşının gölgesinde barındıracaktır: Allah’ı andığı vakit gözünden yaş boşanan, sevdiği kişiyi yalnızca Allah için seven, kalbi mescitlere bağlı olan, sağ eliyle verdiği sadakayı sol elinden bile gizleyen kişileri. Adil yönetici ile kendisiyle beraber olmak isteyen kadını sırf Allah’tan korktuğu için reddeden kişi ve düşmanla karşılaşan bir birlikte bozguna uğradıktan sonra birliğin arkasını koruyan, nihayetinde birlikle beraber kurtulan ya da şehit olan kimseyi.”¹⁰

Beyhakî, *Esmâ*’da şöyle rivayet eder: “Başka bir gölgenin bulunmadığı kıyamet gününde Allah şu yedi insanı arşı-

9 *Sahîhu’l-Müslim*, 2567; Buhârî, *Sahîhu’l-edebü’l-müfred*, 350.

10 İbn-i Asâkir, *Târih-i İbn Asâkir*, 66/224.

nın gölgesinde barındıracaktır: Kalbi mescitlere bağlı olan, güzel ve mevki sahibi bir kadının beraber olma isteğine 'Ben Allah'tan korkarım.' diye yaklaşmayan kişiyi, Allah için birbirlerini seven iki kişiyi. Allah'ın haram kıldığı şeylerden gözünü sakınan, Allah için düşmana karşı nöbet tutan ve Allah korkusuyla ağlayan kişileri."¹¹

"Allah'a imandan sonra yapılacak olan en akıllıca iş, insanlara kendini sevdirmektir. Dünyada insanların sevgisini kazananlar cennette kıdem sahibidir. Cennette kıdem sahibi olan kişi elbette cennetlidir."¹²

"Mümin sever, sevdirebilir. Sevmeyen, sevdirmeyen kimsede hayır yoktur. İnsanların en hayırlısı insanlara en fazla yararı dokunan kimsedir."¹³

"Allah için seven, Allah için öfkelenen, Allah için verip Allah için engel olan kimse imanını kemâle erdirmiştir."¹⁴

"Amellerin en faziletlisi Allah için sevip Allah için öfke duymaktır."¹⁵

"İmanın en güzel örnekleri Allah için sevmeniz, Allah için öfkelenmeniz, dilinizi zikirde kullanmanız, kendiniz için istediğiniz şeyleri başkaları için de istemeniz, istemediğiniz şeyleri başkaları için de istememeniz ve hayır konuşmanız ya da susmanızdır."¹⁶

11 Beyhakî, *el-Esmâ ve's-sıfât*, 79.

12 Beyhakî, *Şuabü'l-îmân*, 8061.

Güler yüzle, hediyelerle ve iyilikte bulunarak kişi kendini sevdirebilir. "Başkalarının elinde olan şeyler için beklenti içerisine girme ki insanlar seni sevsin." hadisinde işaret edildiği üzere, "İnsanların hoşlandığı şekilde davranarak da sevgi kazanılır." denilmiştir.

13 Taberânî, *el-Mu'cemü'l-evsat*, 6/58.

14 Ebû Dâvud, *Sünen-i Ebû Dâvud*, (4681).

15 *Sünen-i Ebû Dâvud*, 4599.

16 Ahmed b. Hanbel, *el-Müsned*, 5/247.

“Allah kıyamet günü: ‘Celalim hakkı için birbirini sevenler nerede? Onları bugün gölgemde gölgelendireceğim.’ diye seslenir.”¹⁷

“İnsanların arasına karışıp onlardan gelen sıkıntılara katlanan mümin, böyle yapmayan müminden daha üstündür.”¹⁸

“İslâm’ın en muhkem kurallarından biri Allah için sevip Allah için öfkelenmenizdir.”¹⁹

“Allah için birbirlerini sevenlerin odaları cennette doğudan ve batıdan görünen yıldızlar gibi parıldar. ‘Bu odalar kim için?’ diye soranlara: ‘Bunlar Allah için birbirini sevenlerindir.’ denir.”²⁰

“İmanın tadına varmak isteyen kişi, sevdiği zaman yalnız Allah için sevsin.”²¹

“Benim için birbirini seven, bir araya gelen, paylaşan ve ziyaretleşen kişiler sevgimi hak eder.”²²

“Biri doğuda, diğeri batıda olan iki insan birbirini sevsin Allah ‘İşte benim için sevdiğin kişi bu.’ diyerek kıyamet günü onları bir araya getirir.”²³

“Peygamber Efendimiz (s.a.v.):

- Allah’ın bazı kulları vardır ki ne şehit ne de peygamber olmalarına rağmen şehitler ve peygamberler dahi onların Allah’a yakınlıklarına ve Allah katındaki değerlerine gıpta ederler, der.

17 *el-Müsned*, 2/237.

18 *el-Müsned*, 2/43.

19 *el-Müsned*, 4/286.

20 *el-Müsned*, 3/87.

21 *el-Müsned*, 2/298.

22 Taberânî, *el-Mu’cemü’l-kebir*, 20/150.

23 *Şuabü’l-îmân*, 9022.

ABDÜLVEHHÂB EŞ-ŞA'RÂNÎ

SÛFÎ GELENEĞİNDE DOSTLUK VE AHLÂK

el-Envâr fî Âdâbi's-Sohbe inde'l-Ahyâr

İlim ehline göre dostluk kurmak vâciptir.
Allah *"Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve doğrularla beraber olun."* (Tevbe, 119) buyurur.
Bu bakımdan İslâm'da dostluğun
ayrı bir yeri vardır.

Dostluk; nefsi kötülüklerden arındırmaya yardımcı olan, sâlihlerin ahlâkıyla ahlâklanmaya vesile olan ilişkiler tesis etmenin adıdır. Sağlam dostluklar sayesinde inananların kalbi güç kazanır, Allah'a imanları artar. *"İmanı en kâmil müminler, ahlâkı en güzel olanlardır. O kimseler ki dostlukları incitmez; severler, sevilirler. Sevmeyen, seilmeyen kimsede hayır yoktur."* (Taberânî, 1/362)

Üç bölümden oluşan bu kitapta İmam Şa'rânî, Allah için dostluklar kurmaya dair hadislerle ve hikmetli sözlere yer vermiş, sûfîlerin dostluk anlayışından ve sergiledikleri üstün ahlâktan söz etmiştir.

ISBN 978-605-9901-73-4

9 786059 901734

NI
NEFES
klasikler

